

Leiopython albertisii: houden en eerste kweekresultaat

Tekst: Johan Van den Bossche
Foto's: Johan Van den Bossche,
tenzij anders vermeld

Leiopython albertisii (*Liasis albertisii* PETERS & DORIA 1878) Witlippython, Python à lèvres blanches, white-lipped python, Weislippen Python
Origine : Papua Nieuw Guinea, Bismarck Archipel en enkele geïsoleerde populaties op andere eilanden: Torres eilanden bvb.

Algemene beschrijving.

Het is een slang van gemiddelde grootte (van 130 cm tot 200 cm) met zwarte kop met witte supralabiale schubben waaraan de slang ook de naam te danken heeft: witlippython. De kleur van het lijf varieert van kastanjebruin, grijszwart tot zwart, honing- tot brons- en goudkleurig, steeds sterk iriserend zelfs zonder dat het licht erop valt. De buikzijde is witachtig tot geel.

We onderscheiden de zwarte vorm die voornamelijk voorkomt in het zuiden van Nieuw-Guinea en de noordelijke eilanden van Queensland, Australië. Deze kleurvorm wordt vaak groter dan 2 meter. Daarnaast kennen we de gouden vorm die hoofdzakelijk voorkomt in het noorden van Nieuw-Guinea. Ofschoon de meeste bronnen vermelden

dat de dieren groundbewoners zijn, zullen jonge dieren takken boven de bodem verkiezen. Op een tak liggend, eten ze ook gemakkelijker doordat ze van bovenaf hun prooi slaan.

Onze ervaringen bij het opgroeien

Onze dieren kennen een uitzonderlijke voorgeschiedenis. Door Tony C. werden ze als pasgeboren nakweekdieren gekocht op de beurs in Houten in 1996. De dieren werden afzonderlijk ondergebracht in kleine plastic terrariumdozen. Pas nadat ze in een grote bokaal werden gezet met turf op de bodem, een takje met plastic blaadjes en zodoende tamelijk vochtig biotoop hadden, aten ze gemakkelijker. Na enkele maanden vond Tony dat zijn collectie dringend aan verkleining toe was en we namen de dieren van hem over. Ze waren toen al goed gegroeid en werden ondergebracht in een hygiënisch volglas terrarium van 50x40x35 (lxbxh) met nat keukenrolpapier op de bodem, een kruiptak van omheininggaas en een drinkbakje. De dieren deden het opperbest. Na een half jaar had Tony spijt van zijn beslissing en omdat we goede vrienden zijn, besloten we om de dieren terug aan hem over te maken. Maar dat was niet alles: om een lang verhaal kort te maken: dit gebeurde nog twee keer op dezelfde manier. De dieren kwamen

terug bij ons, keerden weer naar hem en belandden uiteindelijk bij ons met de verzekering dat we ze nooit meer wegdeden.

Wat wel frappant was is het volgende. Bij Tony waren de dieren steeds agressief en praktisch niet handelbaar. Bij ons waren de dieren rustig en konden, mits de nodige voorzichtigheid, als ieder andere slang vastgenomen worden. Over het algemeen zijn onze dieren dus eerder rustig al moet er bij gezegd worden dat ze nooit zonder handschoenen worden vastgepakt. Het enige probleem is er enkele dagen nadat de dieren gegeten hebben. Als dan het terrarium opengaat, zijn ze zeer alert en durven uitvallen. Ik voorzie dit door extra handschoenen en een lederen jas aan te trekken en ook door een pet met lange klep op te zetten omdat de mogelijkheid bestaat dat de dieren naar de flikkering van mijn ogen zouden uitvallen. De afstand die een uitslaande witlippython overbrugt kan meer dan een meter bedragen.

Omgaan met *Leiopython albertisii*.

Op het internet beschrijft een liefhebber hoe, telkens hij zijn witlippython vastpakt, het dier tegenstribbelt door met het lijf en staart in het rond te slaan en de anale klieren te ledigen. Wanneer hij het dier gewoon opneemt is het dier

